

การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหว
ในรายวิชานาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
Developing a set of activities for promote ability on movement
in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 students

ปวีณา ฅมยากุล*

Paween Thomyakul

ดร.พจมาลย์ สกอลเกียรติ**

Dr.Podjamal Sakolkeart

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกายในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเคลื่อนไหวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกายในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนช่างอากาศอ่ารุง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 33 คน ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2) แบบประเมินความสามารถเรื่องการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ประมวลผลและวิเคราะห์สรุปผล อภิปรายโดยใช้ตารางและการพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกาย ในรายวิชานาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E1 /E2) เท่ากับ 77.73/78.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหวหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ความพึงพอใจต่อการจัดการ

*สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, อีเมล : paweenatuna@gmail.com

**วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, อีเมล : spodjamal.sat@dpu.ac.th

เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรม, ความสามารถในการเคลื่อนไหว

ABSTRACT

The purposes of this research aimed 1) The develop learning activities set for ability on movement in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 students on development approach on the 75/75. 2) to compare the between abilities about movement in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 students after learning the 75 percent. 3) to study the students satisfaction towards in the learning activities set for ability on movement in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 The samples used in study were 33 student course for pratomsuksa 2 students by cluster random sampling The research includes using 1) set of activities for promote ability on movement in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 students 2) 3) student satisfaction questionnaire to ward. The collected data were analyzed by means, standard deviation, t – test results and analyzes the results of the discussion using tables and descriptions.

The research findings were summarized as follows :

1) Set of activities learning to develop learning activities set for ability on movement body in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 students had efficiency of (E1/E2) 77.73/78.11 which was higher than the 75/75 2) Student have ability on movement after learning was higher than 75 percent at 0.05 level of significance. 3) The Satisfaction learning activities set for ability on movement in Thai classical dance course for pratomsuksa 2 students was at a high level.

Keywords : Set of activities. ability on movement

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติที่มีการสืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ แสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของวัฒนธรรมและสะท้อนวิถีชีวิตของคนในชาติ ผ่านดนตรีและการรำที่ปราณีตงดงาม และยังเป็นเอกลักษณ์ที่สะท้อนความเป็นชาติไทยมาตั้งแต่สมัยอดีตจวบจนปัจจุบัน เช่นเดียวกับ อาคม สายาคม (2545) ได้กล่าวไว้ว่า มรดกทางวัฒนธรรม สมควรที่จะสืบทอด ดำรงรักษาไว้

ให้แก่คนรุ่นหลัง คนไทยทุกคนควรที่จะช่วยอนุรักษ์และสืบทอดสนับสนุน เพื่อให้ศิลปะนี้ให้คงอยู่สืบไป นาฏศิลป์ยังแสดงออกถึงความวิจิตรงดงามทั้งด้านเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ลีลาท่าทางในการรำ ดนตรี ประกอบการแสดง บทร้อง การแต่งหน้า ทรงผม อุปกรณ์ในการแสดง รวมไปถึงการแสดงพื้นบ้านด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความชัดเจน แสดงออกถึงความเป็นไทยมากยิ่งขึ้น เพราะในปัจจุบัน อิทธิพลวัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทในสภาพสังคมไทย เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในทุกด้านและเกิดผลกระทบตามมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัฒนธรรม วัฒนธรรมการแต่งกาย วิธีการดำรงชีวิตโดยเฉพาะทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามที่กำลังถูกลืม ทำให้เด็กไทยเพลิดเพลินไปกับวัฒนธรรมของต่างชาติจนหลงลืมวัฒนธรรมไทยที่อยู่คู่กับเรามาตั้งแต่เกิด ทำให้คนรุ่นหลังส่วนใหญ่อาจหลงลืมความเป็นเอกลักษณ์ของการแสดงนาฏศิลป์ไทย

การเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยได้บรรจุอยู่ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีจำนวน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้หนึ่งที่สำคัญ เนื่องจากการเป็นการพัฒนาให้ผู้เรียนให้มีกระบวนการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ เห็นคุณค่าทางวัฒนธรรม ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะจะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ ซึ่งสาระนาฏศิลป์มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียน มีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบนาฏศิลป์ และการแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ สามารถใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ สามารถวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ความคิดสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ และสามารถนำนาฏศิลป์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

การเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ไทยนั้นมุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์และยังสามารถบูรณาการ การเรียนรู้ร่วมกับรายวิชาอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ความสามารถและได้รับความสุนทรียภาพ และยังช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพที่ดี สร้างจินตนาการความมั่นใจในการเรียนรู้อย่างยิ่งขึ้น กระทรวงศึกษาธิการ (2552)

การเรียนนาฏศิลป์ไทยนั้นนอกจากจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจยังช่วยให้ผู้เรียนได้มีทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเคลื่อนไหวที่ดี สิ่งสำคัญของผู้ที่ฝึกหัดนาฏศิลป์นั้นคือการเคลื่อนไหวร่างกายที่เกิดความเหมาะสมและความสมดุลซึ่งเป็นการทำงานของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่กระทำให้เกิดความสัมพันธ์และสอดคล้องกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพที่ดีและส่งเสริมให้การแสดงออกทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนนั้นมีความอ่อนช้อยสวยงามและเกิดความสง่างาม มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับไพวัน เพร็ดพราว (2559) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการเคลื่อนไหวไว้ว่า การเคลื่อนไหวที่ถูกต้องตามหลักสรีระของบุคคลนั้น นอกจากจะทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพดีแล้ว ยังส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัยในขณะที่เคลื่อนไหว และสามารถส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจเพิ่มขึ้น ดังนั้นเพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรที่กำหนด

ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในรูปแบบของการเคลื่อนไหวร่างกายขั้นพื้นฐานที่ดี จึงจะสามารถพัฒนาทักษะการรำไปสู่การแสดงนาฏศิลป์พื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะในรายวิชานี้เป็นการฝึกทักษะการปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ เน้นการทำงานของร่างกายและอวัยวะส่วนต่าง ๆ ให้เกิดความอ่อนช้อย สวยงาม จากนั้นจึงพัฒนาเข้าสู่กระบวนการฝึกหัดท่ารำ ซึ่งในการฝึกหัดการรำนั้นนอกจากผู้ฝึกหัดจะต้องฝึกการเคลื่อนไหวร่างกายแล้ว ผู้ฝึกหัดจะต้องรู้จักการสังเกตการเคลื่อนไหวของสิ่งต่าง ๆ ด้วย เช่น การเคลื่อนไหวของธรรมชาติ หรือ อิริยาบถของมนุษย์ และนำท่าทางเหล่านั้นมาประดิษฐ์ท่ารำให้เกิดความสวยงามมากยิ่งขึ้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้การฝึกนาฏศิลป์ไทยมีความเหมือนจริงมากยิ่งขึ้น ผู้ฝึกหัดจึงจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ การฝึกการเคลื่อนไหวร่างกายให้มีพื้นฐานที่ดีจะช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ในการปฏิบัติท่าทางของนาฏศิลป์ให้เกิดความสวยงามมากยิ่งขึ้น โดยการจัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ไทยนั้น มีผู้คิดค้นนวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการเรียนรู้ด้านทักษะการเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งจัดกิจกรรมส่งเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ โดยผ่านกิจกรรมและสื่อการเรียนรู้ต่าง ๆ อย่างเหมาะสมต่อการเรียน Good (1973) ได้กล่าวไว้ว่าชุดกิจกรรม หมายถึง โปรแกรมทางทางการเรียนรู้ที่จัดไว้เฉพาะ มีวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการเรียน เช่น คู่มือครู เนื้อหา แบบทดสอบที่เชื่อถือได้ และมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนไว้อย่างชัดเจน ซึ่งชุดกิจกรรมนี้ครูเป็นผู้จัดให้นักเรียนแต่ละคนได้ศึกษาและฝึกฝนด้วยตนเอง และครูคอยเป็นผู้แนะนำเท่านั้น สอดคล้องกับ สุธีระ เดชคำภู (2560) ที่กล่าวว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีการจัดสื่อ และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจตลอดเวลา และเกิดทักษะในการแสวงหาความรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมาย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมนั้นสามารถช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้นและครูผู้สอนควรมีการพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีรูปแบบที่หลากหลายและน่าสนใจ และเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก มีประสบการณ์ด้านต่าง ๆ รวมไปถึงให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดได้ฝึกปฏิบัติและค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเองการจัดการกิจกรรมจึงควรเลือกใช้วิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเหมาะสมกับวัยต้องการของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และนำไปฝึกปฏิบัติโดยครูมีหน้าที่ ในการช่วยเหลือนักเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อนำไปสู่แนวทางการพัฒนาความสามารถด้านนาฏศิลป์ไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเคลื่อนไหวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กลุ่ม 5 เขตดุสิต ซึ่งมีทั้งหมด 15 โรงเรียน 47 ห้องเรียน โดยมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 1,509 คน (ข้อมูลจากเลขานุการกลุ่มสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตดุสิต) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนช่างอากาศอ่ำรุ่ง จำนวน 33 คน ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) มีขั้นตอนในการสุ่มจากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กลุ่ม 5 เขตดุสิต จำนวน 15 ห้องเรียน ได้โรงเรียนช่างอากาศอ่ำรุ่ง จำนวน 2 ห้องเรียน และทำการสุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 ชุด

2. แบบประเมินความสามารถเรื่องการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ชุด ประกอบด้วย

1) ประเมินความสามารถระหว่างเรียน จำนวน 4 ด้าน 1.การเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอิสระ 2. การเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีรูปแบบ 3. การเคลื่อนไหวร่างกายประกอบจังหวะ 4. การประดิษฐ์ท่ารำจากการเคลื่อนไหวของสัตว์ให้มีรูปแบบทางนาฏศิลป์ไทย

2) แบบประเมินความสามารถ หลังเรียน จำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วย 1.อธิบายประเภทและลักษณะการเคลื่อนไหวของสัตว์ 2. ท่ารำมีความสอดคล้องกับกับบทเพลง 3.อ่อนช้อยสวยงาม 4.อย่าเท้าตรงตามจังหวะ 5. การประยุกต์ท่ารำ 6. ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่างอากาศอ่ำรุ่ง ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถเรื่องการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย จำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านบทบาทครูผู้สอน ด้านบรรยากาศ ด้านกิจกรรม และด้านสื่อการสอนในชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยลักษณะ Pre - experimental Design ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนแบบ One group posttest only design โดยมีรายละเอียดตารางดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงกลุ่มทดลองแบบ One group posttest only design

กลุ่ม	Treatment	Post-test
ทดลอง	X	T

X หมายถึง การเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย

T หมายถึง การวัดความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย วัดหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนช่างอากาศอ่ารุง โดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. แนะนำนักเรียนเกี่ยวกับชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยอธิบายรูปแบบของการเรียนรู้และชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แก่นักเรียน

2. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทยให้นักเรียนเข้าใจ

3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดการจัดการกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่างอากาศอ่ารุง จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ระยะเวลา 16 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	1 การเคลื่อนไหวอย่างอิสระ	จำนวน 4 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	2 การเคลื่อนไหวอย่างมีรูปแบบ	จำนวน 4 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	3 การเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ	จำนวน 4 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	4 การประดิษฐ์ท่ารำจากการเคลื่อนไหวของสัตว์ให้มีรูปแบบทางนาฏศิลป์ไทย	จำนวน 4 ชั่วโมง

ซึ่งชุดกิจกรรมจะประกอบไปด้วย คู่มือการใช้ แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ และแบบประเมินความสามารถระหว่างเรียนและหลังเรียน

4. เมื่อเสร็จสิ้นครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ให้นักเรียนทำการทดสอบความสามารถในการเคลื่อนไหว หลังเรียน ซึ่งแบบประเมินความสามารถของผู้เรียนโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูบริก (Rubric) 3 ระดับ โดยมีเนื้อหาสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้

5. ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดการจัดการกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย

6. นำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม โดยวิเคราะห์ร้อยละของคะแนนผู้เรียนที่ทำแบบทดสอบระหว่างการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม (E_1) และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียน (E_2)
2. วิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปริคแบบแยกส่วน (Analytic Rubric) หลังเรียน เทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 75 มาวิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่า t-test for One Sample
3. วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 77.73/78.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75
2. นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.73/78.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากข้อสังเกต คะแนนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ จากการจำแนกคะแนนรายบุคคลทำให้เห็นว่านักเรียนแต่ละคนมีการพัฒนาความสามารถจากการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรม อาจเนื่องจากชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ได้ผ่านการสร้างตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบโดยผ่านการตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งผ่านการทดลองใช้ตามขั้นตอนแล้วนำมาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ซึ่งมีประสิทธิภาพที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้พัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งชุดกิจกรรม ได้เน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่ไม่ยากจนเกินไปโดย ได้จัดเนื้อหาเริ่มจากการปฏิบัติตามความคิดของผู้เรียนอย่างอิสระผ่านกระบวนการ

เคลื่อนไหว และการปฏิบัติการเคลื่อนไหวให้มีไปตามรูปแบบที่กำหนด โดยนำจังหวะเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และยังมีกิจกรรมในการแสดงประกอบเพลง ซึ่งชุดกิจกรรมที่ใช้นั้นช่วยสร้างความสนใจของนักเรียนและยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะโดยการเรียนรู้ผ่านสื่อที่สอดแทรกอยู่ในชุดกิจกรรม จึงได้มีความเข้าใจ และสามารถทบทวนทักษะปฏิบัติได้ถูกต้อง โดยนักเรียนเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพ ซึ่งทำให้ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังที่ ประเสริฐ สำเภารอด (2552) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ช่วยสร้างความสนใจให้กับนักเรียน ทำให้ได้รู้จักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองและช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะชุดกิจกรรมสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความถนัด ความสนใจ สร้างความพร้อมและความมั่นใจให้แก่ครูผู้สอนทำให้ครูสอนได้เต็มประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภารดี ภูมิมหาศาล (2553) ที่ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชมรมนาฏศิลป์โดยใช้เทคนิคבלעדประกอบเพลงพื้นบ้านอีสานผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชมรมนาฏศิลป์ โดยใช้เทคนิคבלעד ประกอบเพลงพื้นบ้านอีสาน ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.43/86.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ หยาตพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.16/81.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

2. แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเคลื่อนไหวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า นักเรียนทั้งหมดมีคะแนนเฉลี่ย ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 จากข้อสังเกตพบว่า อาจเนื่องจากชุดกิจกรรมเป็นการจัดการเรียนรู้ ได้ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะปฏิบัติในการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ และสามารถกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับวัยทำให้นักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังมีจุดเด่นในการจัดการเรียนรู้โดยเน้นการเคลื่อนไหวในการฝึกปฏิบัติ และยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ โดยการร่วมสนทนาภายในชั้นเรียนด้วยคำถามกระตุ้นความคิด และนำไปสู่การสาธิตและทำตามแบบ โดยกิจกรรมในขั้นตอนแต่ละขั้นตอนได้สอดแทรกการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่น่าสนใจและการสาธิตจากครูผู้สอน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้เป็นอย่างดี จากนั้นเป็นขั้นตอนการเชื่อมโยงเพื่อให้นักเรียนศึกษาและปฏิบัติเพิ่มเติมจากชุดกิจกรรม และในแต่ละกิจกรรมนักเรียนจะสามารถปรับปรุงการเคลื่อนไหวของตนเองให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ นักเรียนจึงเกิดความกระตือรือร้นในการ ริเริ่มคิดสร้างสรรค์ การแสดงประกอบเพลงซึ่งทำให้นักเรียนได้นำองค์ความรู้ทั้งหมด ไปริเริ่มสร้างสรรค์ท่าทางในรูปแบบต่าง ๆ ให้มีความสอดคล้องกับบทเพลงและยังส่งเสริมให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่ดีและยังส่งผลให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ เพราะเหตุนี้จึงส่งผลให้คะแนนความสามารถในการเคลื่อนไหวของนักเรียน ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย สูง

กว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งสอดคล้องกับ ไพวัน เพลิดพรว (2559) ได้กล่าวไว้ว่า การเคลื่อนไหวที่ถูกต้องตามหลักสรีระของบุคคลนั้น นอกจากจะทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพที่ดีแล้ว ยังส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัยในขณะที่เคลื่อนไหวและสามารถส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจเพิ่มขึ้น การพัฒนาร่างกายในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ยังต้องมีการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น และเพิ่มเติมในเรื่องของจินตนาการในการเคลื่อนไหว เช่นการเล่นเลียนแบบสัตว์ต่าง ๆ อาจจะจินตนาการเคลื่อนไหวเป็นลิง ช้าง นก งู เป็นต้น สัตว์เหล่านี้เคลื่อนไหวอย่างไร เป็นการเคลื่อนไหวตามจินตนาการเพื่อสร้างความคิดสร้างสรรค์ และความสนุกสนานในการเคลื่อนไหว โดยมีการจัดกิจกรรมที่พัฒนาทักษะต่าง ๆ โดยครูเป็นผู้จัดองค์ประกอบอุปกรณ์ สื่อ และสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยเน้นวัยที่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์ของระบบประสาทและกล้ามเนื้อได้ดี เด็กในวัยนี้ถ้าได้รับการพัฒนาทักษะอย่างถูกต้องจะทำให้กลไกการเคลื่อนไหวดีมาก สอดคล้องกับ ชิมพ์สัน (1972) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความสลับซับซ้อน และต้องอาศัยกล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วนในการทำงานซึ่งการทำงานนั้นเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง และต้องมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน หากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ ของพฤติกรรมหรือสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ หรือความราบรื่นในการจัดการ มัทนิ รัตน์ (2554) กล่าวว่าในศาสตร์ของศิลปะการแสดงทุกแขนงหัวใจสำคัญพื้นฐานในการแสดงคือ “หลักการเคลื่อนไหว” ซึ่งนักแสดงที่มีพื้นฐานการเคลื่อนไหวที่ดีก็จะสร้างและออกแบบการแสดงได้ดีตามไปด้วย โดยการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ไทยนั้น ได้มีนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของชุดกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า การใช้ชุดกิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามศักยภาพ ตามความสนใจของตนเองและสร้างความมั่นใจในการเคลื่อนไหวมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ วิไลวรรณ ไชยลังการ และศิริวัฒน์ ขำเกิด (2561) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์เรื่องรำวงมาตรฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพัฒนาวทยา จำนวน 32 คน ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการใช้ชุดกิจกรรม นักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 64.01

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.75$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า อาจเนื่องมาจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดีและในชุดกิจกรรมก็ประกอบไปด้วยใบความรู้ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ตลอดจนในชุดกิจกรรมเป็นการจัดการเรียนรู้โดยมีนักเรียนเป็นศูนย์กลางสร้างความน่าสนใจ และเพิ่มความมั่นใจให้แก่ครูผู้สอน ทำให้

ครูสอนสอนได้เต็มประสิทธิภาพ จึงทำให้ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้ชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

จากผลการศึกษาความพึงพอใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วนั้นระดับความพึงพอใจที่มากที่สุด คือด้านกิจกรรม อาจเนื่องจากการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น รูปแบบของกิจกรรมจะเน้นทักษะปฏิบัติที่ เข้าใจง่ายเหมาะสมต่อวัยการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการเคลื่อนไหวมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงช่วยให้นักเรียน ริเริ่มสร้างสรรค์ จากการเคลื่อนไหวและมีความสุขกับการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

รองลงมา คือด้านสื่อการสอนของชุดกิจกรรม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรม ซึ่งมีการใช้สื่อต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนได้เห็นความแตกต่างในการฝึกปฏิบัติมากยิ่งขึ้น และทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะแสวงหาความรู้ และเป็นแนวทางในการริเริ่มด้านความคิดสร้างสรรค์ ให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ลำดับต่อมา ด้านครูผู้สอน อาจเนื่องจากการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม นักเรียนได้ลงมือ การฝึกหัดด้วยตนเองโดยมีการเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรม ครูจึงเป็นผู้ที่คอยให้คำแนะนำ และส่งเสริมในการเรียนรู้ ของนักเรียน โดยนักเรียนได้มีการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้ความพึงพอใจอยู่ในระดับที่สาม

ลำดับสุดท้ายอยู่ในระดับมากคือด้านบรรยากาศ อาจเนื่องจากการเรียนการสอนโดยใช้ชุด กิจกรรมผู้เรียนนั้นต้องฝึกการปฏิบัติในท่าทางต่าง ๆ สถานที่ในการเรียนรู้อาจไม่เอื้ออำนวย ซึ่งทำให้ระดับ ความพึงพอใจอยู่ในระดับที่น้อยที่สุด โดยบรรยากาศในการเรียนค่อนข้างมีส่วนในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นจึงบรรยากาศในการเรียนนั้นต้องเหมาะสมกับวัย เช่น ใน การทำกิจกรรมมีบรรยากาศที่สนุกสนาน มีสีสันของห้องเรียนที่สวยงามซึ่งสามารถกระตุ้นการริเริ่ม ด้านความคิด จินตนาการของผู้เรียนได้ดี และทำให้นักเรียนมีความสุขที่จะได้รับการเรียนรู้ในรายวิชา นาฏศิลป์ไทย

ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับงานวิจัยของ ธีราภรณ์ ชูชื่นและ ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2558) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เรื่องนาฏศิลป์สร้างสรรค์ ไทย-พม่าสัมพันธ์ สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนอยู่ในระดับมาก และเห็นว่า กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เรื่องนาฏศิลป์ สร้างสรรค์ ไทย-พม่าสัมพันธ์ ทำให้นักเรียนมีความรู้และฝึกให้มีทักษะใน การสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ (2551) ที่กล่าวว่า วิชานาฏศิลป์เป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชม ความงาม มีสุนทรียภาพ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิต มนุษย์ช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกายจิตใจสติปัญญา อารมณ์สังคม ตลอดจนการนำไปสู่ การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็น พื้นฐานในการศึกษาต่อ หรือประกอบอาชีพได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลวิจัยไปใช้

- 1) ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการ จัดการเรียนรู้แบบประสบการณ์และเน้นการปฏิบัติเนื่องจากเป็นวิธีที่เหมาะสมกับการเรียนนาฏศิลป์มากที่สุดและเกิดผลกับนักเรียนมากที่สุด
- 2) ควรส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเนื้อหาอื่น ๆ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการคิดและทักษะการปฏิบัติด้านต่าง ๆ
- 3) ในการปฏิบัติกิจกรรมควรให้นักเรียนมีการแสดงออกหน้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทยในระดับชั้นอื่น ๆ
- 2) ควรมีการศึกษากการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทยโดยใช้เทคนิคการสอนอื่น ๆ
- 3) ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นสื่อผสมในรูปแบบของมัลติมีเดียเพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษานอกเวลาเรียนได้ด้วยตนเอง

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ.(2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. ชุมชนสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย. ส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. กรุงเทพมหานคร:
สถาบัน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552).หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. ชุมชนสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย. ส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. กรุงเทพมหานคร:
สถาบัน.
- ธีราภรณ์ ชูชื่นและศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย. (2558). ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เรื่องนาฏศิลป์
สร้างสรรค์ ไทย-พม่าสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร,8(1),
248-249.
- ประเสริฐ สำเภารอด. (2552). การพัฒนาชุดกิจกรรมเรื่องระบบนิเวศในโรงเรียน สำหรับนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ไพวัน เปร็ดพราว. (2559). การเคลื่อนไหวเบื้องต้น.คณะศึกษาศาสตร์. สถาบันพลศึกษา. อุตรธานี: วิทยาเขต
อุตรธานี
- ภาวดี ภูมิมหาศาล. (2553). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชมรมนาฏศิลป์โดยใช้เทคนิคบัลเลต์
ประกอบเพลงพื้นบ้านอีสาน.ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มัทนี รัตน์. (2554). ศิลปะการแสดงละคร (Acting) : หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม.(พิมพ์ครั้งที่ 1).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิไลวรรณ ไชยลังการ และศิริวัฒน์ ขำเกิด. (2561).การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้สาระ นาฏศิลป์เรื่องร่าง
มาตรฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์.
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, 20(2), 75-76.
- สุธีระ เดชคำภู. (2560). การพัฒนาทักษะการปฏิบัติเปียโนและคีย์บอร์ดโดยใช้ชุดกิจกรรมสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น.วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและ การสอน.
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง ทักษะ
พื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

(หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

อาคม สาอาคม.(2545). รวมงานนิพนธ์ของ นายอาคม สายาคม ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์ กรมศิลปากร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: กรมศิลปากร.

Good, Carter V. (1973). Dictionary of Education. 3rd ed. New York : McGraw – Hill Book Inc.

Simpson(1972). D. thaching physical education : A system approach. Houghton Mufflin Co :
Boston